

O IRONIE RECONFORTANTĂ

ÎMBLÎNZIREA SCORPIEI de William Shakespeare • **TEATRUL NAȚIONAL DIN TÎRGU MUREȘ** • Data premierei: 11 februarie 1993 • Regia: Mircea Cornișteanu • Scenografia: Emilia Jivanov • Distribuția: Cornel Răileanu (Christopher Sly), Monica Ristea (Hangița), Vasile Vasiliu (Regizorul, Gremio), Dan Glasu (Actor I, Petruchio), Edi Marinescu (Actor II, Un croitor, Tranlo), Cornel Frimu (Actor III, Un pedagog), Nicolae Cristache (Actor IV, Biondello), Aurel Ștefănescu (Baptista Minola), Rodica Baghiu (Catarina, Bianca), Cornel Popescu (Grumio), Radu Bânzaru (Curtis), Mihai Gîngulescu (Un croitor), Dan Chiorean (Un servitor), Doina Preda (O slujnică), Livia Gîngulescu (O slujnică, Văduva), Mihaela Rădescu (Bianca, Catarina), Nicolae Mihoc (Hortensio), Ion Rîțiu (Lucentio), Ion Fiscuteanu (Tranio), Constantin Săsăreanu (Vicentio).

Profesionist de marcă, știind să facă pînă la urmă plauzibilă o distribuție oricît de suprinzătoare, regizorul Mircea Cornișteanu ne oferă la Tîrgu Mureș o incitantă **Îmbliinzirea scorpiei**, în care, pe de o parte, teatrul își (re)descoperă actorii, iar pe de alta se redescoperă pe sine, ca "ogîndă" gînditoare, cu funcții cathartice inalienabile. Locul și timpul "șopîrlelor" pare să fi trecut, așa că teatrul se poate reîntoarce la menirea lui dintotdeauna, despovărat de presiunea contingentelor și a conjuncturalului. Revenirea lui Christopher Sly din visare (din teatru) îi va aduce (și ne va aduce) o altă înțelegere asupra jocului, a teatrului și a vieții, îmbogățind-o cu receptarea unor semnificații ascunse, care altfel ne scapă. Sîntem așadar mal săraci fără teatru, mai puțin apti de a ne cunoaște pe noi înșine și chiar de a ne accepta, cu lumeștile și fireștile noastre greșeli. În spațiul scenic saturat de ironie acidă va pătrunde astfel, în final, o boare de tandrețe reconfortantă. Și încă într-o asemenea măsură, încît ești dispus să treci în acel moment peste nu puținele neîmpliniri ale spectacolului, care parcă se topec în această impresie globală, favorabilă. "Mîna" regizorului își spune cuvîntul și nu ne îndoim că ea va fi în continuare profitabilă pentru Naționalul din Tîrgu Mureș, în strădaniile sale de a-și găsi un stil și de a se înscrie în circuitul valoric european. (Să nu uităm că la baza strălucitelor succese din ultimii ani ale Naționalului craiovean a stat și munca de multe stagioni a regizorului Mircea Cornișteanu, el fiind cel care a adus colec-

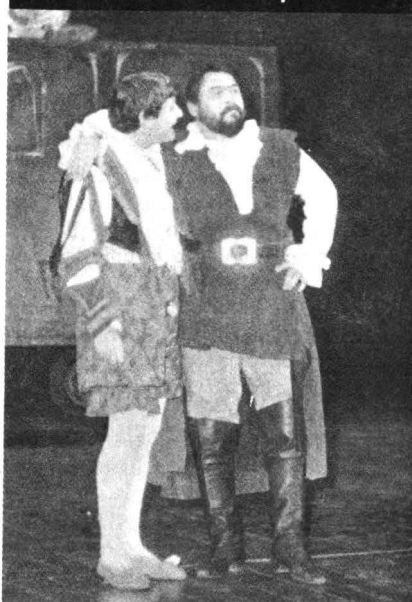
tivul în situația de "a-și lua zborul" spre țări mai reci sau mai calde.)

Cu nimeni altul decît Dan Glasu în Petruchio și cu nimeni alta decît Mihaela Rădescu în Catarina, Mircea Cornișteanu realizează un adevărat tur de forță, obligîndu-ne finalmente să-i acceptăm pe cei doi ca atare și să recunoaștem că el e cel care cîștigă pariul. Adevăratele roluri de palmares vor aparține însă lui Cornel Răileanu (excelent și în comentariile "mute" ale lui Christopher Sly la ceea ce se petrece pe scenă!), lui Aurel Ștefănescu (un Baptista Minola suculent, permanent excedat de ceea ce i se întîmplă, fără a renunța însă la plăcerea constatării propriilor sale uimiri), lui Cornel Popescu (un Grumio funambulesc, descinzînd parcă din basme pentru a duce pînă în pînzele albe tertipurile grotești ale stăpînului său, destinate Catarinei) și lui Nicolae Mihoc (care face din Hortensio un personaj de prim plan, ce se reține atît ca ipostază umană, cît și ca artă actoricească pusă cu strălucire în zugrăvirea acesteia). Au aplomb și dezinvoltură aparițiile Monicai Ristea (Hangița), ale lui Vasile Vasiliu (Regizorul) și Cornel Frimu (Un pedagog). Nu suferă de lipsa pregnanței scenice, ci, dimpotrivă, de excesiva ei îngroșare, crochiurile schițate de Nicolae Cristache (Actorul IV, Biondello), Edi Marinescu (Tranio) și Vasile Vasiliu (Gremio). Se "văd" și alții, mai mult sau mai puțin bine, adică de la Rodica Baghiu (Bianca) și Mihai Gîngulescu (Un croitor) la Ion Rîțiu (Lucentio).

Se observă chiar și un început de

Dan Glasu și Nicolae Mihoc în "Îmbliinzirea scorpiei"

spirit de echipă, chiar dacă încă la concurență cu "fiecare pe spuza lui". Scenografia Emiliei Jivanov e și ea spirituală, inventivă, simțindu-se "complicitatea" detaliului scenografic cu ironia viziunii regizorale. Sînt și momente de cădere în ritmul spectacolului, treceri mai puțin abile de la o scenă la alta, scăpări de sub control ale unor compoziții actoricești ce migrează din grotesc în caricatural. Dar există, dincolo de toate, un tonus susținut și alertețe a jocului - foarte binevenite și îndreptățindu-ne să considerăm prezența lui Mircea Cornișteanu la Tîrgu Mureș de bun augur. De aici pînă la performanța artistică de ansamblu și spectacolul de palmares n-ar mai fi decît un pas. Ne-ar face plăcere să-l putem consemna.

VICTOR PARHON

REGĂSIREA IDENTITĂȚII

DECAMERON...645... de Silviu Purcărete, după Giovanni Boccaccio • Teatrul "Anton Pann" din Rîmnicu Vîlcea • Data premierei: 20 februarie 1993 • Regia, scenografia, ilustrația muzicală: Silviu Purcărete • Distribuția: Cristian Alexandrescu, Cristian Stanca, Gabriel Tudorin, Radu Constantin, Gabi Popescu, Doru Zamfirescu, Doina Migleczi, Iulia Antonie, Corina Merișescu, Claudia Căcoveanu, Adelina Ribac, Amalia Văcărescu. În reprezentație: Ilie Gheorghe de la Teatrul Național din Craiova (Messer Galeotto).

Dacă i-ar fi lipsit, fie și pe scenă, atît de picantele accente erotice, de o franchețe și azi stupefiantă, Decameronul n-ar mai fi fost al lui Boccaccio. Iar dacă aceste "accente" n-ar fi căpătat o perfectă justificare artistică și un gînd mai înalt, invitînd la (auto)reflecție pe marginea vulnerabilității ființei umane și a dreptului ei de a-și trăi bucuriile vieții, oricînd pîndite de neprevăzutul extincției, spectacolul n-ar mai fi fost al lui Silviu Purcărete. În fine, dacă în locul unei voite improvizării semiprofesioniste, dirijate cu "sadică" eleganță superprofesionistă de Ilie Gheorghe, am fi avut pur și simplu un spectacol de meșteșugari într-ale teatrului sau, dimpotrivă, de amatori diletanți, reprezentația ar fi putut fi a oricărui teatru, dar nu a celui din Rîmnicu Vîlcea. Cum spectacolul e însă, inconfundabil, al acestui teatru - care își regăsește abia acum și abia

